

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑΤΑ

ΣΑΝ ένα ρόδο ή μυστική θλίψη μου απόψε ανθίζει.

Τ' ἄστρα κοιμούνται στὰ νερά, στὰ σύσκια κλώνια μέσα
Τῶν πασχαλιῶν, πὸν ἀραδιαστὰ τὴ λίμνη γυροφέρνον.

Τὰ ζῶα φρικιάζουν στὶς βαθιές, ἀπρόσιτες κοιλάδες.

Μονάχα ἐσύ, τῶν μυστικῶν Καιρῶν Κυρίαρχε, ἰλαρὸν
Ρίχνεις παντοῦ τοῦ εὐφραντικῆ γέλοιου σου τὸ ἄσπρο φέγγος.

Τὰ ζῶα κρυμμένα στὶς βαθιές κοιλάδες σὲ καλοῦνε.

Τ' ἄστρα πὸν ὑπνώνουν στὰ νερὰ σὲ βλέπουν στ' ὄνειρό τους.

Κ' ἐγὼ πὸν εἶμαι περίλυπος ἀπόψε ἕως θανάτου.
Τὸν Ἄγγελό σου ὀλονυχτὶς νὰ στείλεις περιμένω.

ΔΟΣ μου τὸ χέρι σου, ἀδερφέ, Κύριε τῶν Καιρῶν, Πατέρα
τῶν φαραγγιῶν, πὸν ἀπ' τὶς στριγγές τῶν ζῶων φωνές φρικιάζουν,
Τῶν ἀπλησίαστων βουνῶν καὶ τῶν πλατιῶν κοιλάδων,
Δός μου τὸ χέρι σου, ἀδερφέ, Κύριε τῶν Καιρῶν καὶ στάσου
Στὸ σπίτι αὐτό, πὸν ὡς ρόδο ἀπ' τὴν ὀδύνη μου εὐωδιάζει.

Στὸ σπίτι αὐτὸ μὴν καρτερεῖς νάρδο ἀκριβὴ γιὰ νάβρεις.
Στὸ σπίτι αὐτὸ ἡ κληματαριὰ μονάχα ἀποκοιμιέται,
πλάι σ' ἓνα ὀλάνοιχτο, βαθὺ πηγάδι, κ' ἡ γαζία
Ἔξ' ἀπ' τὸν τοῖχο ὀλημερὶς κι ὀλονυχτὶς κρεμιέται.
Στὸ σπίτι αὐτὸ ἡ μπουγαρινιὰ βρέχει ἓνα πλῆθος ἄστρα.
Κλαίει ὁ κισσὸς σὲ μιὰ γωνιά, τὸ ἀγιόκλημα φουσκώνει,
Κεντάει ἡ τουλίπα ἓνα λευκὸν μὲ τ' ἄνθη τῆς φεστόνι
Κ' οἱ κρίνοι ἀνθίζουν σὰν φαιδρά, κόκκινα γέλια πλάι.

Στὸ σπίτι αὐτὸ μὴν καρτερεῖς νάρδο ἀκριβῆ γιὰ νάβρεις.
 Ἄλλο δὲν ἔχω ὡς προσφορὰ πολύτιμη γιὰ σένα,
 Φλόγα ἰλασμοῦ, διάφεγγο, ἀγνὸν ἀγίασμα, Κύριέ μου,
 Πάρεξ ἀπ' τὴν ὀδύνη μου, ποὺ ὡς ρόδο εὐωδιάζει.
 Κύριε τῶν ἀστρων, τῶν βαθιῶν κοιλάδων, ἀδερφέ μου,
 τῆς λύπης μου τὸ εὐγενικὸν ρόδο ν' ἀγγίξεις ἔλα,
 Νὰ τ'ὀσφρανθεῖς τὸ ρόδο αὐτό, ποὺ ὀσφραίνομαι ὀλοένα.

ΓΕΜΙΣΕ ὁ φράχτης γιασεμιὰ κ' ἢ στέρνα γέμισε ἄσπρα.

Στὰ φύλλα ἐπάνω, στὰ νερά, στὰ κλώνια, στὰ πεζούλια,
 Στὸ ὑγρὸ τὸ χῶμα, στὶς σκεπές, στῶν δρόμων τὰ χαλίκια,
 Πέρασε ἀπόψε ὁ διάφεγγος τοῦ Κυρίου, ἄσπρος ἴσκιος.

Γέμισε ὁ φράχτης γιασεμιὰ κ' ἢ στέρνα γέμισε ἄσπρα.

Κι ὁ Κύριος στάθηκε ἀντικρὺ στὴ στέρνα καὶ στὸν φράχτη
 Σὰ λυπημένος ἀδερφός καὶ καταφρονημένος.
 Γιατὶ τὸν βάραινε ἡ στεγνὴ τῶν Οὐρανῶν εὐδία.

Κ' ἦταν σὰν ἄρρωστος πολὺ, πληγὲς γεμάτος, ἴδιος
 Μ' ἕναν φευγάτο ἀπὸ σκληρὸν ἀγῶνα στρατιώτη,
 Γιατὶ τὸν βάραινε ἡ στεγνὴ καὶ κούφια μοναξιά του.

Κ' ἦταν σὰν ἄρρωστος πολὺ ὁ Κύριος τῶν Κοιλάδων.

Κ' ἦρθε καὶ στάθηκε ἀντικρὺ στὴ στέρνα καὶ στὸν φράχτη
 Κ' ἔκλαψε ὡς ἄρρωστος πολὺ, μέσ' στὸ γαλάζιο φέγγος.

ΓΕΛΙΟ παιδιάτικο, φαιδρό, Κύριε, ὁ ἐρχομός σου.

Ὁ δρόμος σὰν ἀστραφτερὸ ἀτσάλι ἐσπιθοβόλα
 Κι οἱ λεῦκες πλαῖι, ὡς πύρινες ρομφαῖες ὀλόρθες ἦταν
 Σὲ χέρια ἀγγέλων στὴ γλαυκὴν εὐδία λουσιμένων ὄλων.

Γέλιο παιδιάτικο, φαιδρό, Κύριε, ὁ ἐρχομός σου.

Στάθηκες κ' ἤπιες τὸ ἡλιοφῶς στ' ἄσπρα, ἀσημένια κρίνα,
 Στάθηκες κ' ἤπιες λιγοστή τὴν πάχνη μέσ' στὰ ρόδα
 Κ' ἤρθες ν' ἀντλήσεις «ὔδωρ ζῶν» στὸ ἐρημικὸ πηγάδι,
 Ποῦ ἔστεκε ἀντίκρου στὴ ροδιὰν ἀπολησμονημένο.

Γέλιο παιδιάτικο, φαιδρό, Κύριε, ὁ ἐρχομός σου.

Κι ὡς κάθισες στὸν φράχτη πλάι, στὸ καθαρὸ πεζοῦλι,
 Τὰ περιστέρια ἤρθαν σιμὰ στὰ πόδια σου ὅλα χάμου
 Κ' ἡ αὔρα σοῦ ἔστειλε ἑλαφρὰ στ' ἀναλυτὰ μαλλιά σου
 Ὅλα μαζί τῶν πασχαλιῶν τ' ἄνθη νὰ σ' εὐωδιάσουν.

Καὶ σύ, ὡς παιδί στὰ μητρικὰ στήθη ἀποκοιμισμένο,
 Κύριε τῶν ἐξαίσιων Οὐρανῶν, φαιδρὰ ἐχαμογελοῦσες.

1925.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ